Telegrafy. Přečinu podle § 24, čís. 1 zákona čís. 9/1924, dopouští se i cizozemský obchodník, prodav bez úředního povolení v tuzemsku radiotelefonní zařízení, a to i, opatřil-li si kupitel povolení k dovozu koupeného zařízení.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací, zamítl po veřejném líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 15. července 1930, jímž byl stěžovatel vinným uznán přečinem podle § 24, čís. 1 zákona čís. 9/24 Sb. z. a n.

Důvody: Uplatňujíc důvod zmateční podle § 281, č. 9 lit. a) tr. ř., namítá zmateční stížnost, že povolení, pro jehož nedostatek shledává napadený rozsudek v provádání radiotelefonních zařízení stěžovatelem v tuzemsku přečin podle § 24, odst. č. 1 zák. č. 9/1924, nebylo třeba, protože se prodaná zařízení nenacházela v době prodejů v tuzemsku a účel uvedeného zákona byl zajištěn již tím, že sobě kupitelé musili opatřiti a skutečně zaopatřili úřední povolení k dovozu koupených zařízení.

Námitka neobstojí.

Účelem zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 Sb. z. a n. 1924 jest — jak stížnost správně uvádí — zajistiti státu kontrolní právo nad jednotlivými radiotelegrafními a radiotelefonními zařízeními, přesněji dozor nad tím, že možnost vysílání a přijímání radiotelegrafních (-fonních) zpráv jest omezena na kruh osob, jež vyhovují podmínkám stanoveným zákonem a proti jejichž spolehlivosti ani jinak nevzešly pochybnosti (srv. povšechně §§ 6 až 9 cit. zák.). Zárukou účinnosti vylíčeného dozoru jest v prvé řadě předpis, že jest povolení povolaného k tomu úřadu zapotřebí k (pouhému) přechovávání zařízení (§ 1), že se přechovávatel musí prokázati tímto povolením už při nákupu zařízení (§ 18) a že i přechovávatel potřebuje zvláštního úředního povolení k dovozu zařízení pro vlastní potřebu (§ 20, odst. č. 1). Než aby zabránil případnému obcházení těchto předpisů, najmě i podloudnému dovozu, zajistil zákon uvedený účel svůj dalšími předpisy, kterými zaručena veřejným činitelům k tomu povolaným možnost kontrolovati převod zařízení z výroby k jednotlivým přechovávatelům a cestou této kontroly dověděti se o případném přechovávání zařízení osobami, které si je zaopatřily za obcházení uvedených předpisů. Touto zárukou jsou vedle předpisů, týkajících se evidence skladu a odbytu zboží (§ 14, odst. č. 2, a § 17) a práv dozorčích orgánů (§ 21, odst. 2 a 3) kategorické předpisy § 1, 10, 16 a 24, jimiž bezvýjimečně jsou učiněny závislými na zvláštním povolení též výroba a prodávání radiotelegrafních (-fonních) zařízení. Je zřejmé, že výkon této kontroly jest povšechně podmíněn tím, že vrchnost dověděla se o výrobním (obchodním) podniku žádostí podnikatele o povolení k výrobě (prodávání), a že ve směrech posléze uvedených může býti kontrolní právo státu vykonáno jen v tuzemsku, takže nastává tím otázka, může-li vůbec býti uděleno povolení k prodávání radiotelegrafních (-fonních) zařízení v tuzemsku čili k tomu, aby vyhle-

dával kupitele v tuzemsku bydlící a nabízel jim zboží osobně v tuzemsku, státnímu občanu čsl. republiky (§ 6, čís. 1), jenž má — jako stěžovatel — obchodní místnosti, sklady a zásoby, ba snad dokonce i své řádné bydliště v cizozemsku (srov. k tomu § 16, odst. č. 1, lit. b) a § 6, čís. 2). Než i v případě kladné odpovědi na tuto otázku není ani nejmenší příčiny sprostiti cizozemského obchodníka — pokud přichází v úvahu jeho obchodování v tuzemsku — omezení, závazků a odpovědnosti, jež ukládá cit. zákon obchodníku tuzemskému a jež jsou zárukou účelu zákonem sledovaného neméně než omezení, závazky a odpovědnost, jež ukládá zákon samým přechovávatelům radiotelegrafních (-fonních) zařízení, přesněji již osobám, jež se chtějí státi takovými přechovávateli. Stěžovatel jest na omylu, popírá-li trestnost činu za vinu mu kladeného proto, že prý účel zákona byl v souzeném případě zajištěn již tím, že si kupitelé musili opatřiti a skutečně zaopatřili úřední povolení k dovozu koupených zařízení. Zákon zabezpečuje státu kontrolu nad radiotelegrafickými (-telefonickými) zařízeními pokud se týče nad osobami je přechovávajícími různými předpisy, stíhaje překročení každého jednotlivého předpisu bez ohledu na to, zda ostatním předpisům bylo vyhověno čili nic. Je proto lhostejno, že v případech, o které jde, byla dotyčná zařízení dovezena z ciziny na základě řádných úředních povolení (§ 20, odst. 1, § 1 zák. čís. 9/24 Sb. z. a n.), kdyžtě s druhé strany je zjištěno, že se obžalovaný prohřešil proti uvedeným předpisům v jiném směru totiž překročením zákazu p r o d á v á n í přístrojů bez úředního povolení. Míní-li pak stěžovatel, že o ohrožení státního dozoru nelze vůbec mluviti vzhledem k tomu, že se prodaná zařízení v době prodeje nenacházela v tuzemsku a byla teprve později na základě dovozních povolení z ciziny dovezena, nutno podotknouti, že není věcí soudu, aby zkoumal, zda v tom kterém případě uvedené kontrolní právo státu bylo skutečně ohroženo čili nic, nýbrž že mu jest se obírati toliko otázkou, zda závadnou činností byl překročen některý předpis, vydaný zákonem na ochranu tohoto dozorčího práva čili nic. Že pak i pouhé sjednání kupních (směnných) smluv v příčině zařízení, jež mají býti teprve dodána z ciziny, jest pokládati za »prodávání« ve smyslu zákona čís. 9/24 Sb. z. a n., o tom nelze vážně pochybovati.

Závěru z vylíčených úvah, že souzená činnost provozovaná stěžovatelem bez povolení k tomu nutného na území Čsl. republiky zakládá přečin, jímž uznává rozsudek stěžovatele vinným, nebránila by přirozeně — jelikož každý stát upravuje svými zákony právní poměry v prvé řadě a zpravidla výlučně pro území své — záporná odpověď na otázku, je-li trestnou a může-li býti tuzemskými úřady stíhána činnost obdobná, avšak provozovaná vůbec neb alespoň částečně mimo území Čsl. republiky a spočívající v tom, že osoba, která má své bydliště a svůj podnik v cizozemsku a nemá povolení československých úřadů k prodávání radiotelegrafních (-telefonních) zařízení, nabízí své zboží poštou obyvatelům

tuzemska a dodává jim zboží jimi objednané pokud se týče koupené tím způsobem, že jim zboží zasílá poštou do tuzemska aneb odevzdává jim je v cizozemsku, kam si pro ně sami přijíždějí. Proto není třeba vypořádati se s dotčenou částí vývodů stížnosti a zejména netřeba zkoumati, jaký význam mají pro řešení uvedené otázky předpisy §§ 234, 235 tr. z.

Jediná námitka stížnosti prokázala se pochybenou a bylo proto stížnost jako neodůvodněnou zamítnouti.

Souzená činnost skládá se z jednoho prodeje a z 5 směn. Není zjištěno, zda při směnách byl doplatek, který ten který kupitel učinil, větší než cena starého přístroje, který dal stěžovateli na účet kupní ceny, tak že nelze posouditi, zdali v uvedených 5 případech šlo po rozumu soukromého práva o koupi neb o směnu. S hlediska zákona čís. 9/1924 na tom nezáleží, protože vzhledem k vylíčenému účelu zákona, zejména také účelu koncesionování prodeje třeba vymeziti pro dosah tohoto zákona pojem prodávání v ten smysl, že se jím rozumí jakékoliv úplatné zcizování, děje-li se po živnostensku.

Rozh. nejvyš. soudu ze dne 15. října 1931, Zm I 720/30. Dr. Jan Bolomský.

Činnost uvedená v § 95 pat. zák. jest zásahem do patentu, i když se vztahuje jen na některý z patentových nároků (zejména kombinovaných), aniž třeba, by jí byly dotčeny patentové nároky všechny, patent ve svém celku. — K zásahu se nevyžaduje shoda mezi pozastaveným předmětem a předmětem vynálezu. Záleží jen na tom, zda pozastavený předmět vykazuje význačné znaky předmětu nálezu s hlediska technického jejich významu, nikoli podle způsobu provedení. — Teprve kdyby se (při patentu na výrobní prostředek nebo na průmyslový výrobek) pozastavený předmět odchyloval do té míry od předmětu vynálezu, že by jej bylo uznati za uskutečnění odlišné tvůrčí myšlenky, tak samostatně, že by jej nebylo lze prohlásiti ani za vynález závislý, nemohlo by býti řeči o zásahu. — Proti žalobě, ať civilní (§ 96), ať trestní (§ 97) lze se obranou dovolávati práva předchozího uživatele po rozumu § 9 pat. zák. — I když trestní soud nevyčkal ve smyslu prvého odstavce § 107 pat. zák. s rozsudkem, až dojde pravoplatné rozhodnutí patentového úřadu o předběžné otázce, jest přece rozhodnutí to položiti za základ rozsudku, došlo-li k soudu dříve, než spor pokročil do té míry, že zbývalo již jen vynésti rozsudek.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po veřejném líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 13. ledna 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 95 a) zákona ze dne 11. ledna 1897, č. 30 ř. z., mimo jiné z těchto důvodů: